

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/339/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614218175
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6614218175.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jany Haluškovej ako členiek senátu, v spore žalobkyne: M. G., nar. X. L. XXXX, trvale bytom G., E. C. XXXX/XX, zast. JUDr. Erikou Golskou, advokátkou, so sídlom AK T.G.Masaryka 29, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: SPOOL a.s., IČO: 31 586 392, so sídlom Dr. Herza 23, 984 01 Lučenec, zast. JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, so sídlom AK P. Rádayho 14/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 6.200,- Eur, o odvolaní žalobkyne a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 9C/35/2016-495 zo dňa 18. mája 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiadna zo strán sporu **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 9C/35/2016-495 zo dňa 18. mája 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnutý rozsudok“) zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni 4.200,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvá výroková veta). Vo zvyšku po výšku 2.000,-Eur žalobu žalobkyne proti žalovanému zamietol (druhá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 30 % (tretia výroková veta) s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (štvrtá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobkyňa sa pôvodne žalobou domáhala zaplatenia 12.000,-Eur, pred otvorením prvého pojednávania zobrala žalobu čiastočne späť po výšku 5.800,-Eur, na čo súd prvej inštancie uznesením konanie o žalobe žalobkyne proti žalovanému zastavil po výšku 5.800,- Eur. Zo žaloby pritom vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala pôvodne vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť v súvislosti s tým, že so žalovaným v minulosti uzavrela nájomnú zmluvu na byt č. 30, nachádzajúci sa na 7. poschodí, vchodu č. 25, bytového domu súpisné číslo 2904; v roku 2013 sa dostala do ťaživej finančnej situácie, nedokázala platiť nájomné a preddavky za služby spojené s užívaním bytu a z uvedeného dôvodu jej bola žalovaným dňa 09.10.2013 daná výpoveď z nájmu bytu s trojmesačnou výpovednou dobou. Okresný súd Lučenec rozsudkom č.k. 5C/42/2014-28 zo dňa 28.05.2014 rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná predmetný byt vypratať v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, právoplatnosť nastala dňa 10.07.2014. V žalobe uviedla, že do predmetného bytu investovala finančné prostriedky v súvislosti s jeho rekonštrukciou, rekonštrukčné práce realizovala s písomným súhlasom žalovaného v právnom postavení prenajímateľa zo dňa 08.11.2012. Poukázala na rozsah realizovaných rekonštrukčných prác, na ktoré celkom vynaložila finančné prostriedky v sume

12.000,- Eur, v ktorej je zahrnutý nákup materiálu, odmena za remeselnícke práce a dopravu. Takýmto spôsobom žalovaný získal bezdôvodné obohatenie na jej úkor.

1.2 Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, tvrdil, že na úkor žalobkyne sa bezdôvodne neobohatil, ako prenajímateľ dal žalobkyni ako nájomkyni podmienený súhlas s odkladacou podmienkou vzniku účinnosti tohto súhlasu, pričom podmienka spočívala v odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom. Na úhradu nákladov spojených so stavebnými úpravami sa žalovaný nezaviazal. Namietal právny dôvod a výšku uplatneného nároku, v predmetnej veci poukázal na ustanovenie § 667 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalobkyňa sa môže požadovať po skončení nájmu od žalovaného iba o protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci.

1.3 Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, aplikoval ustanovenie § 664, § 665 ods. 1, § 667 ods. 1, § 667 ods. 2, § 668 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Z právneho hľadiska mal za to, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy, nájomca je oprávnený užívať vec spôsobom určeným v zmluve, do obsahu práva nájomcu nepatrí právo vykonávať zmeny na prenajatej veci, príp. meniť samotnú podstatu veci. Okresný súd zdôraznil, že nájomca nie je zásadne oprávnený zasahovať do podstaty prenajatej veci bez súhlasu prenajímateľa, a to ani na svoje náklady. Môže vykonávať len opravy, ktoré nezasahujú do podstaty veci, pokiaľ si vykonávanie týchto opráv nevyhradil prenajímateľ. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 667 ods. 1 štvrtej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak prenajímateľ dal súhlas na zmenu prenajatej veci, ale sa nezaviazal na úhradu nákladov, môže nájomca požadovať po skončení nájmu protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota zmenenej veci. Vznik nároku na poskytnutie protiplnenia je viazaný až na zánik oprávnenia nájomcu užívať naďalej predmet nájmu, a teda na obnovenie dispozičného práva prenajímateľa k predmetu nájmu. Nárok nájomcu na úhradu nákladov spojených so zmenou prenajatej veci predstavuje samostatný občianskoprávny nárok, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Právo požadovať od prenajímateľa úhradu nákladov vynaložených na zhodnotenie veci mu vznikne prvým dňom po skončení nájmu, ak sa nájomca nedohodne do skončenia nájmu s prenajímateľom inak.

1.4 Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nepochybne preukázané, že žalobkyňa uzavrela dňa 31.03.2010 so žalovaným nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol byt č. D. nachádzajúci sa na 7. poschodí, vchodu č. XX, bytového domu so súpisným č. XXXX v G. na E. C.. s tým, že nájomný vzťah bol dohodnutý na dobu určitú a v zmysle dodatku č. 8 v nájomnej zmluve zo dňa 12.10.2012 bol nájom dohodnutý na dobu neurčitú. Žalobkyňa svoje povinnosti nájomcu neplnila, neuhrádzala nájomné a preddavky za služby spojené s užívaním nájomného, prenajímateľ vypovedal nájom bytu podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka. Výpovedná lehota žalobkyni uplynula dňa 31.01.2014, čím skončil nájomný vzťah medzi stranami sporu založený nájomnou zmluvou zo dňa 31.03.2010. Žalobkyňa žalobu o určení neplatnosti výpovede z nájmu v zákonom stanovenej lehote nepodala, žalovaný podal dňa 10.04.2014 žalobu o vypratanie bytu proti žalobkyni, o ktorom Okresný súd Lučenec rozhodol rozsudkom č.k. 5C/42/2014-28 zo dňa 28.05.2014 tak, že žalobkyni uložil povinnosť predmetný byt vypratať, bez poskytnutia bytovej náhrady v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.07.2014. Nespornou skutočnosťou bola aj skutočnosť, že žalobkyňa v byte bývala aj po právoplatnosti vyššie uvedeného rozsudku, žalovaný sa domáhal vypratania bytu v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 13Er 143/2015 s tým, že byt bol vypratávaný ku dňu 16. februára 2017.

1.5 Vo vzťahu k uplatnenému nároku okresný súd konštatoval, že sporná bola najmä otázka, či žalobkyňa žiadala prenajímateľa o súhlas s rekonštrukciou veci, pričom súd mal za to, že vykonala zmeny v byte na základe súhlasu prenajímateľa bez toho, aby sa tento zaviazal k úhrade týchto nákladov. Žalovaný dal súhlas s realizáciou stavebných úprav v rozsahu uvedenom v statickom posudku č. 87/2012 zo dňa 02.10.2012, vypracovaným C.. K. G.. Z listu predloženej žalobkyňou zo dňa 08.11.2012 vyplýva, že žalovaný dal súhlas na realizáciu stavebných prác na jej vlastné náklady. Žalovaný v predmetnom liste konštatuje, že žalobkyňa v žiadosti priložila statický posudok č. 87/2012; predmetom stavebných úprav mala byť prestavba jestvujúceho montovaného bytového jadra - prestavba spočíva v kompletnom odstránení jestvujúceho montovaného bytového jadra, nový sociálny blok sa realizuje vymurovaním nových deliacich priečok z ľahkých tvárnic, na tenkú vrstvu, spojovaciu maltu na pôvodnom mieste bez dispozičnej zmeny, predmetom je tiež výmena okien a dverí za plastové s tým, že sa zakazuje zväčšiť otvory, narušiť ostenie a nádržie otvorov. Iné zásahy vykonať do nosnej konštrukcie stavby

v súvislosti s prestavbou bytu nie sú dovolené. Žalovaný v liste s poukazom na ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „Stavebný poriadok“). konštatuje, že žalobkyňa je povinná písomne požiadať Stavebný úrad - Mestský úrad Lučenec, oddelenie výstavby a stavebného poriadku so statickým posúdením stavebných úprav o povolenie prestavby bytu s tým, že prestavbu bytu môže realizovať po odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom. Žalobkyňa stavebnú úpravu ohlásila Mestu Lučenec dňa 02.11.2012. Na základe uvedeného okresný súd v tomto smere uzavrel, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno, preukázala, že prenajímateľ jej dal súhlas s vykonaním zmien v byte, a to listom zo dňa 08.11.2012. Žalovaný súhlas s vykonaním zmien v byte dal a vymedzil rozsah zmien, ktoré žalobkyňa môže vykonať. Tento rozsah zmien je vymedzený statickým posudkom Ing. K. G. a tak nie je relevantná zmena, ku ktorej dal žalovaný súhlas listom zo dňa 08.11.2014. Vydanie stavebného povolenia, príp. absencia iných povolení, ide na ťarchu vlastníka bytu.

1.6 Pokiaľ ide o zaviazanie sa prenajímateľa s úhradou vynaložených nákladov, súhlas s vykonaním zmien záväzok úhrady nákladov neznamena. Žalobkyňa v spore nepreukázala, že žalovaný sa výslovne zaviazal na úhradu nákladov vynaložených na zmenu bytu, s poukazom na ustanovenie § 667 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka môže žalobkyňa požadovať len úhradu nákladov, ku ktorým dal prenajímateľ súhlas po odpočítaní znehodnotení a zmien, ku ktorému v medziobdobí došlo v dôsledku užívania veci. Žalobkyňa môže od prenajímateľa žiadať len to, o čo sa v dôsledku vykonania zmien žalovaný obohatil, a teda o to, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci po odpočítaní znehodnotenia zmien, ku ktorým došlo v dôsledku užívania veci. Okresný súd prihliadol na skutočnosť, že nájom bytu sa skončil dňom 31.01.2014, skúmal zhodnotenie bytu k tomuto dátumu a v súlade so znaleckým posudkom znalkyne C.. R. V. č. 127/2017 určil zvýšenie hodnoty bytu na základe povolenia úprav vlastníkom bytu sumou 4.200,- Eur, ku dňu 17.02.2017. Žalovaný súhlas dal len k tým zmenám, ktoré boli vymedzené v posudku C.. K. G., žalobkyňa nemôže požadovať úhradu nákladov, ku ktorým správca predchádzajúci súhlas nedal. Zmeny, ktoré žalobkyňa vykonala bez súhlasu žalovaného, nemôžu byť zahrnuté do úhrady nákladov. Z uvedeného dôvodu pri vyčíslení plnenia okresný súd nemohol vychádzať zo znaleckého posudku C.. L. Y., táto vychádzala zo zadania žalobkyne.

1.7 Pokiaľ žalobkyňa navrhla, aby súd vypočul remeselníkov, vykonávajúcich opravy v byte a ktorým zaplatil za vykonanie rekonštrukčných prác, súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal, považoval takéto dokazovanie za nadbytočné z dôvodu, že žalobkyňa ako nájomkyňa môže požadovať pri skončení nájmu len protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci v dôsledku zmeny bytu, ku ktorým dal žalovaný súhlas. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku, súd prvej inštancie ustálil, že nárok premlčaný nie je, takýto nárok podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a nemožno ho posudzovať podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Žalobkyňa nárok mohla uplatniť až okamihom skončenia nájmu, dňom 14.01.2014, žalobu mohla podať najskôr 15.01.2014. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná dňa 01.12.2014, okresný súd uzavrel, že žaloba bola žalobkyňou podaná v trojročnej premlčacej dobe, aj keď v písomnom podaní uviedla iné hmotné právo (ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka).

1.8 V zmysle vyššie uvedeného okresný súd priznal žalobkyni náhradu nákladov na zhodnotenie vo výške 4.200,- Eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.9 O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodoval aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p., žaloba bola podaná o zaplatenie sumy 12.000,-Eur, žalobkyňa bola úspešná po výšku 4.200,- Eur. Aj keď žalobkyňa zobrala žalobu čiastočne späť, procesne zavinila zastavenie konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p.; bolo dôvodné náhradu trov konania pomerne rozdeliť vychádzajúc z toho, že žaloba bola podaná na plnenie vo výške 12.000,- Eur. Žalobkyňa, ktorej súd prvej inštancie priznal sumu 4.200,- Eur, bola úspešná v spore po výšku 35%; žalovaný bol úspešný po výšku 65%. Čistý úspech žalovaného tak predstavuje 30%.

2. Proti rozsudku okresného súdu, vo všetkých jeho výrokových častiach, podala žalobkyňa odvolanie, žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovaného zaviazže zaplatiť žalobkyni sumu 5.700,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v časti 500,- Eur žalobu žalobkyne voči žalovanému zamietol a rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) C.s.p., tvrdila

tak, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalobkyňa v podanom odvolaní poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 24.03.2017 vyslovil právne stanovisko, na základe ktorého konštatoval, že je možné vymáhať len zhodnotenie veci, pričom rozhodujúci stav je ku dňu skončenia nájmu a v súlade s takýmto predbežným právnym posúdením znalkyni uložil vyčíslieť úhradu nákladov k vynaloženiu na zhodnotenie bytu ku dňu skončenia nájmomného vzťahu medzi stranami, a teda k 31.01.2014. Aj znalkyňa Ing. X.XXX,- V. v znaleckom posudku ustálila, že všeobecná hodnota bytu sa vykonanými prácami zvýšila k dátumu 31.01.2014 o sumu 5.700,-Eur. Napriek uvedenému súd prvej inštancie vo svojom rozsudku vo výrokovej časti uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 4.200,- Eur, ktorá podľa znaleckého posudku Ing. R. V. zodpovedá zhodnoteniu bytu k dátumu 16.02.2017, k dátumu vypratania bytu. Výroková časť rozsudku okresného súdu o povinnosti zaplatiť sumu 4.200,- Eur je v rozpore s odôvodnením rozsudku, v ktorom súd konštatoval, že skúmal zhodnotenie bytu k tomuto dátumu. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie pochybil, výrok II. o zamietnutí žaloby v časti 2.000,- Eur je rovnako nedôvodný.

2.2 Pokiaľ ide o výrok o nároku na náhradu trov konania, žalobkyňa zdôraznila, že pred podaním žaloby sa snažila so žalovaným dohodnúť mimosúdne, žalovaný neakceptoval uplatnený nárok a odmietol poskytnúť akékoľvek finančné plnenie. Aj v priebehu súdneho konania bola ochotná so žalovaným uzatvoriť dohodu príp. zmier, predostrela žalovanému viaceré do úvahy pripadajúce možnosti, aby bol jej nárok vykompenzovaný. S ňou navrhovanými postupmi žalovaný nesúhlasil. V priebehu sporu zároveň žalovaný voči nej viedol exekučné konanie o vypratanie bytu. Z uvedených okolností vyplýva záver, že žalobkyňa realizovala všetky opatrenia na to, aby predišla súdnemu konaniu a vyriešila vzniknutú záležitosť mimosúdne; pred začatím sporu zabezpečila vypracovanie znaleckého posudku, v priebehu sporu dala vypracovať nový znalecký posudok. Trovy na znalecké skúmanie znášala z vlastných finančných prostriedkov. V priebehu sporu v nadväznosti na výsledky znaleckého dokazovania zobrala žalobu v časti 5.800,- Eur späť a trvala na uplatnenom nároku v sume 6.200,- Eur, ktorá mala plnú oporu vo vykonanom znaleckom dokazovaní. Žalovaný závery znaleckého skúmania akceptovať nechcel; žalovaným navrhnuté a následne realizované znalecké dokazovanie bolo neefektívne z hľadiska predlžovania súdneho konania a z hľadiska nákladov vynaložených na znalecké dokazovanie. Procesná obrana žalovaného bola založená na nespočetnom množstve procesných úkonov, ktoré často s predmetom konania nesúviseli. Dlhodobosť súdneho konania bola spôsobená predovšetkým postupom žalovaného k uplatnenému nároku a jeho odmietavému postoj k poskytnutiu plnenia v prospech žalobkyne. Vzhľadom k uvedenému mal byť okresným súdom zohľadnený prístup žalovaného k súdnemu konaniu aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania nezohľadňuje spôsob procesnej obrany žalovaného, nezohľadňuje skutočnosť, že pred začatím súdneho konania a v jeho priebehu musela vynaložiť značné finančné prostriedky a spravodlivým rozsudkom o náhrade trov konania by bolo priznanie náhrady trov konania žalobkyni voči žalovanému v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku okresného súdu čo do výrokov I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu s poukazom na ustanovenie § 388 C.s.p. zmenil a žalobu žalobkyne aj čo do výšky 4.200,- Eur zamietol a zároveň rozhodol, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uplatnil odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) a f) C.s.p., tvrdil tak, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.1 Podané odvolanie oprel predovšetkým o argumentáciu, že žalobkyni dal len podmienený súhlas s vykonaním zmien v prenajatej veci, tento súhlas podmieňoval odsúhlasením stavebných úprav zo strany stavebného úradu s tým, že žalobkyňa môže previesť úpravy prenajatej veci po odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom. V konaní nebolo žalobkyňou preukázané, že by žalobkyňa ohlásila stavebnú úpravu dňa 02.11.2012 stavebnému úradu, z predloženej listiny nevyplýva dôkaz o doručení tejto listiny žalobkyňou stavebnému úradu a doručenie akéhokoľvek oznámenia stavebnému úradu je vyvrátené aj dôkazom, stanoviskom Mesta Lučenec, z ktorého vyplýva, že toto neeviduje ohlásenie stavebnej úpravy od žalobkyne. Žalobkyňa tak neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný ako prenajímateľ jej dal súhlas s vykonaním zmien v prenajatej veci. Poukázal na ustanovenie § 36 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že vznik, zmenu alebo zánik práva či povinnosti možno

viazať na splnenie podmienky. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný v súlade s § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobkyni na vykonanie úprav súhlas dal, avšak s odkladacou podmienkou vzniku účinkov tohto súhlasu. Ak žalobkyňa nezačala konať so stavebným úradom, nikdy nemohla získať súhlas stavebného úradu a tak nespĺnila podmienku žalovaného. Súd prvej inštancie tak mal ustáliť, že v čase vykonania úpravy bytu žalobkyňa súhlas žalobcu s vykonaním úprav veci nemala. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa s poukazom na § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá nárok na zaplatenie protihodnoty toho, o čo sa zvýšila hodnota bytu v dôsledku zmien prenajatej veci. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3.2 Žalovaný v podanom odvolaní tiež namietal nesprávne právne posúdenie a tvrdil, že od začiatku podmieňoval nastúpenie právnych účinkov jeho súhlasu zabezpečením odsúhlasenia stavebných úprav zo strany stavebného úradu a ak k takémuto odsúhlaseniu zo strany stavebného úradu nedošlo, jeho súhlas nevyvolal právne účinky a žalobkyňa nemala pred vykonaním úprav v prenajatej veci súhlas prenajímateľa. Súhlas žalovaného nikdy nenadobudol právne účinky a teda nebolo možné tento súhlas žalovaného zmeniť. Ak súd prvej inštancie zároveň tvrdil, že absencia prípadných povolení je na ťarchu vlastníka bytu, tieto závery sú rovnako výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Žalobkyňa síce požiadala o súhlas prenajímateľa na odsúhlasenie vykonania zmien prenajatej veci, žalovaný dal žalobkyni súhlasné stanovisko, ktoré však podmienil žiadosťou žalobkyne stavebnému úradu o posúdenie stavebných úprav a povolenie prestavby bytu sa tak mohlo realizovať po odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom. Žalobkyňa bola s touto odpoveďou oboznámená, voči stavebnému úradu nekonala a pred začatím úprav veci nezabezpečila posúdenie stavebných úprav a povolenie prestavby bytu. Súd prvej inštancie mal správne uzavrieť, že žalobkyňa nespĺnila podmienku súhlasu s vykonaním úprav veci a mal uzavrieť, že žalobkyňa nárok na zaplatenie protihodnoty toho, o čo sa zvýšila hodnota bytu nemá a žalobu mal v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na dôvody, ktoré sám uviedol vo vlastnom odvolaní. Ak žalobkyňa žiadala priznať celý uplatnený nárok, žalovaný poukázal na ustanovenie § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom je potrebné zohľadniť stav bytu k momentu, keď sa byt dostane do reálnej dispozície vlastníka veci. Žalobkyňa pritom byt vydala v rámci exekučného konania viac ako 3 roky po skončení nájmu. Žalovaný nemôže byť na úkor žalobkyne znevýhodnený len preto, že žalobkyňa odmietla splniť jej povinnosť, byt po skončení nájmu protiprávne užívala a spoločne s užívaním aj prípadné zhodnotenie bytu zároveň opotrebovávala.

4.1 Pokiaľ ide o trovy konania v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaný s odvolacími námietkami nesúhlasil, považoval ich za nepravdivé a nespôsobilé vyvolať zmenu napadnutého rozhodnutia ohľadne náhrady trov konania. Zdôraznil, že znalecký posudok Ing. XX/XXXXč. 63/2016 bol vypracovaný nesprávne na vložené investície do rekonštrukcie bytu; žalobkyňa uplatňovala od žalovaného nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Takémuto nároku sa teda musel logicky brániť, v dôsledku čoho aj žalobkyňa zobrala žalobu v časti späť. Úspešná obrana aj vo vzťahu k druhému posudku Ing. Y. č. 27/2017 samotný súd prvej inštancie nakoniec vychádzal pri rozhodovaní vo veci zo znaleckého posudku C.. V. č. 127/2017. Napokon uviedol, že žalobkyňa byt užívala protiprávne od 01.02.2014 do 17.02.2017. Aj z uvedeného dôvodu je spravodlivé, aby žalobkyňa bola zaviazaná žalovanému na platenie trov konania.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného s nosnými tvrdeniami žalovaného nesúhlasila a nestotožnila sa s tvrdením o tzv. podmienenom súhlase na vykonanie stavebných prác. Z predloženého stanoviska zo dňa 08.11.2012 nevyplýva, že by išlo o podmienený súhlas, z obsahu uvedenej písomnosti nemožno vyvodiť, že sa jednalo o odkladaciu podmienku tak, ako to prezentuje s odstupom času žalovaný. Vykonanie stavebných prác oznámila stavebnému úradu dňa 02.11.2012, ku ktorému predložila listiny vrátane súhlasu správcu bytového domu (žalovaného). Súhlas žalovaného tak bol udelený nielen v písomnom vyjadrení zo dňa 08.11.2012, ale aj na druhej strane predmetného ohlásenia. Ak žalovaný tvrdí, že žalobkyni udelil podmienený súhlas s odkladacou podmienkou, spočívajúcou v odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom, takúto podmienku je potrebné považovať za nemožnú, nakoľko vzhľadom na rozsah stavebných úprav postačuje ohlásenie stavebnému úradu. Pokiaľ by žalovaný podmienil svoj súhlas s odkladacou podmienkou spočívajúcou v odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom, táto podmienka by bola v rozpore so zákonom, bola by nemožná a v zmysle ust. § 36 ods. 1 Občianskeho zákonníka na takúto podmienku prihliadať nemožno. Ak žalovaný ako dôkaz nesplnenia odkladacej podmienky predložil stanovisko Mesta Lučenec

zo dňa 03.08.2016, podľa ktorého stavebný úrad neeviduje ohlásenie stavebnej úpravy žalobkyne zo dňa 02.11.2012, takýto dôkaz je neobjektívny. Žalovaný je totiž akciovou spoločnosťou, v ktorej výlučným a jediným akcionárom je Mesto Lučenec, ktorá má vlastný záujem na výsledku sporu.

6. Žalovaný v ďalšom písomnom vyjadrení zotrval na svojich dovtedajších tvrdeniach, poukázal na chronologický vývoj vzťahu medzi ním a žalobkyňou, z ktorého vyplýva, že žalobca mal aktívny prístup k vyprataniu a žalobkyňa od momentu skončenia nájmu bránila vyprataniu a jeho odovzdaniu žalovanému. Skutočnosť, že žalobkyňa až do momentu vypratania bytu platila žalovanému za užívanie bytu a za energie vplyv nemá, bez takýchto plnení by sa na úkor žalovaného bezdôvodne obohacovala. Žalobkyňa však neoprávneným užívaním bytu užívala aj prípadné zmeny bytu, ktoré v byte vykonala, tieto opotrebovávala. Z uvedeného dôvodu je podľa žalovaného správne, aby sa prípadná výška zhodnotenia bytu počítala k momentu, ako sa byt dostal do dispozičnej sféry žalovaného.

7. V ďalších vyjadreniach žalobkyňa a žalovaný zotrvali na dovtedajších stanoviskách. Ďalšiu (novú) relevantnú argumentáciu vo vzťahu k odvolacím dôvodom neuviedli.

8. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

8.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobkyne a žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

10. Odvolania strán sporu v danom prípade nie sú dôvodné.

Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. V prejednávanej veci ide o žalobu o zaplatenie peňažnej sumy, žalobkyňa po pôvodne uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovala nárok vyplývajúci z ustanovenia § 667 ods.1 Občianskeho zákonníka, a teda nároku na úhradu nákladov súvisiacich so zmenou veci, ktorá bola predmetom nájomného vzťahu medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobkyňou ako nájomcom. Súd prvej inštancie správne zistil, že strany sporu boli účastníkmi zmluvy o nájme bytu (zo dňa 31.3.2010), predmetom nájmu bol byt č. 30, nachádzajúci sa na 7. poschodí, vchodu č. D. bytového domu so súpisným č. XXXX v G. na E. C.; nájomný vzťah bol pôvodne dohodnutý na dobu určitú a následne (dodatkom č.8 k nájomnej zmluve) došlo k zmene doby nájmu tak, že nájomný vzťah bol dohodnutý na dobu neurčitú. Pokiaľ ide o zánik nájomného vzťahu súd prvej inštancie rovnako správne ustálil, že z dôvodu neplatenia nájomného došlo zo strany prenajímateľa k výpovedi nájmu bytu; výpovedná lehota márne uplynula, žalobkyňa ako nájomníčka žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu nepodala. Po takomto skončení nájmu žalobkyňa dobrovoľne odmietla byt vypratať, u uvedeného dôvodu bolo pred Okresným súdom Lučenec vedené konanie o vypratanie bytu; okresný súd rozsudkom č.k. 5C/42/2014-28 zo dňa 28.05.2014 (právoplatným 10.07.2014) uložil žalobkyňi uložil povinnosť predmetný byt vypratať, bez poskytnutia bytovej náhrady v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa napriek vyššie uvedenému predmetný byt naďalej užívala, k vyprataniu bytu došlo až v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 13Er 143/2015, k vyprataniu bytu došlo dňa 16. februára 2017. Uvedené závery boli v konaní pred súdom prvej inštancie medzi stranami sporu nesporné a tieto skutkové zistenia strany sporu nenamietli ani v podaných odvolaniach.

10.1 Žalobkyňa v podanom odvolaní predovšetkým namietala, že súd prvej inštancie na pojednávaní vyslovil právne stanovisko a konštatoval, že je možné vymáhať len zhodnotenie veci (bytu); za rozhodujúci stav považoval stav ku skončeniu nájmu bytu. V nadväznosti na toto stanovisko boli formulované otázky znalcom pre vypracovanie znaleckého posudku. Priznaný nárok pritom vychádza zo zhodnotenia veci ku dňu vypratania bytu; súd prvej inštancie zároveň v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že zhodnotenie bytu skúmal ku dňu skončenia nájmu. K uvedenému odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 24.03.2017 postupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého po prednesoch strán sporu súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Pri výklade uvedeného ustanovenia zákona k predbežnému právnomu posúdeniu je potrebné zdôrazniť, že predbežné právne posúdenie nie je rozhodnutím, prípadne konečným a nemenným stanoviskom na prejednávajúcu vec, ide o predbežné posúdenie ako sa javí zo žaloby, vyjadrenia žalovaného a prípadne pripojených dôkazov. Nie je nezvyklé, pokiaľ súd predbežné právne posúdenie vysloví tak ako sa mu javí v nadväznosti na vykonanú prípravu na pojednávanie. Predbežné právne posúdenie nie je rigoróznym a nemenným stanoviskom súdu, ktoré by znamenalo, že súd vo veci samej nemôže rozhodnúť odchylné od predbežného posúdenia. V štádiu konania, v ktorom súd vysloví predbežné právne posúdenie, ešte nevykoná riadne dokazovanie a z jeho výsledkov tak vychádzať nemôže. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 prvá veta C.s.p.); obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozhodnutia (§ 218 ods. 1 prvá veta C.s.p.). Až v rozsudku, jeho odôvodnení, súd okrem iného vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykoná, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Predbežné právne posúdenie má vytvoriť objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia; vytvoriť priestor na prehodnotenie procesnej pozície strán sporu.

10.2 Ak teda súd prvej inštancie pôvodne na pojednávaní mal zato, že rozhodujúcim stavom pre dôvodnosť uplatneného nároku je nárok, ktorý žalobkyňa patrila ku dňu skončenia nájmu, nebol týmto predbežným posúdením striktné viazaný, najmä pokiaľ takýto záver žalovaný právnu argumentáciu napadol a v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie aj s prihliadnutím na moment, kedy došlo k reálnemu prevzatíu veci žalovaným, ktorým je nesporné deň, kedy bol byt v rámci exekučného konania vypratáný. Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že v tomto smere bolo doplnené aj znalecké dokazovanie, znalkyňa svoje závery pokiaľ ide o zhodnotenie bytu doplnila aj ku dňu jeho vypratania. Súd prvej inštancie tak vychádzal z vykonaného dokazovania, a pokiaľ akceptoval obranu žalovaného (v tom, že pokiaľ by žalobkyňa nárok patrila, patrí jej podľa zhodnotenia v čase vypratania) a svoje závery v tomto smere a odklon od predbežného právneho posúdenia odôvodnil, nemožno jeho postupu nič vytknúť. Odvolacia námietka žalobkyne tak nie je dôvodná.

10.3 Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení síce poukázal na to, že zhodnotenie veci skúmal ku dňu skončenia nájmu, uviedol tiež ale, že žalobkyňa mohla dôvodne žiadať len to, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci, avšak po odpočítaní znehodnotenia zmien, ku ktorému v medziobdobí došlo v dôsledku užívania veci. A niet sporu o tom, že žalobkyňa, aj keď bez právneho dôvodu, byt užívala aj po skončení nájmu, a to až do doby vypratania bytu. Výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobkyňu priznal plnenie vo výške 4.200,-Eur tak nie je v rozpore s jeho odôvodnením, pokiaľ súd vychádzal zo zhodnotenia bytu po odpočítaní znehodnotenia v dôsledku užívania. Suma, ktorá predstavuje zhodnotenie bytu, nie je číselným vyjadrením nákladov spojených s týmto zhodnotením a nie je ani fixnou sumou, ktorá ostáva po skončení nájmu nemenná.

11. Ani odvolacia námietka žalovaného spočívajúca v tvrdení, že žalobkyňa nemá nárok na žiadne plnenie, nakoľko jej žalovaný ako prenajímateľ súhlas so zmenou na veci nedal, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa uvedenou argumentáciou žalovaného zaoberal a vyvodil, že žalobkyňa preukázala, že súhlas prenajímateľa k realizácii stavebných úprav bol daný v rozsahu uvedenom v znaleckom posudku Ing. K. G., čl. 87/2012 zo dňa 02.10.2012. Uvedenému záveru podľa odvolacieho súdu presvedčivo nasvedčuje formulácia prenajímateľa v odpovedi na žiadosť žalobkyne, konkrétne formulácia, podľa ktorej žalovaný ako správca bytového objektu dáva súhlasné stanovisko na realizáciu stavebných prác na vlastné náklady.

11.1 Podmienka je odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú (§ 36 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). Podmienka (condicio) je vedľajšie ustanovenie v právnom úkone, ktorým sa právne následky úkonu robia závislé od nejakej skutočnosti, o ktorej účastníci právneho úkonu nevedia, či sa splní a kedy sa splní. Pri odkladacej podmienke účinnosť inak platného právneho úkonu (t.j. vznik, zmena alebo zánik právneho vzťahu) nastanú, keď sa splní podmienka.

11.2 Žalovaný namietal, že súhlas na realizáciu stavebných úprav bytu podmienil formuláciou: „v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. ste povinná písomne požiadať stavebný úrad - MsÚ Lučenec, oddelenie výstavby a stavebného poriadku so statickým posúdením stavebných úprav o povolenie prestavby bytu. Prestavbu bytu môžete realizovať až po odsúhlasení stavebných úprav stavebným úradom“. V tomto smere žalovaný tvrdil, že ide o odkladaciu podmienku, na vznik ktorej bola viazaná účinnosť jeho súhlasu s realizáciou stavebných úprav.

11.3 Uvedená argumentácia žalovaného neobstojí. Podmienka je vedľajšie ustanovenie v právnom úkone, pojmovým znakom podmienky je neistá skutočnosť, ktorá má nastať v budúcnosti alebo skutočnosť, ktorá nastala v minulosti; účastníkom právneho úkonu však nie je známe, či nastala. Z formulácie, ktorou žalovaný tvrdí, že podmieňuje svoj súhlas vyplýva, že ide skôr o poučenie žalobkyne, ktorá stavebné úpravy mienila realizovať, o jej ďalšom postupe, ktorý má byť v súlade s ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb.. Nejde o neistú skutočnosť, ktorá je pojmovým znakom podmienky, ale o povinnosť stavebníka vyplývajúcu zo zákona (č.50/1976 Zb.); ak ide o stavebnú úpravu stavebníkom môže byť v danom prípade aj fyzická osoba, ktorá je nájomcom stavby, ak o tom predloží dohodu s vlastníkom stavby. V konečnom dôsledku zo súdneho spisu (čl.14) vyplýva, že žalovaný ako správca bytového domu dal bezvýhradný a bezpodmienečný súhlas s realizáciou stavebných úprav (v rozsahu uvedenom v statickom posudku č. 87/2012 zo dňa 02.10.2012 spracovanom C.. K. G.). Takýto súhlas predchádzal samotné konanie podľa stavebného zákona a práve tento súhlas (bezpodmienečný) bol jedným z predpokladov k tomu, aby žalobkyňa mohla stavebné úpravy realizovať. Je nesporné, že žalobkyňa pred realizáciou samotnej stavebnej úpravy bola povinná postupovať podľa zákona č. 50/1976 Zb., realizáciu stavebných úprav bola povinná ohlásiť stavebnému úradu. To nič nemení na tom, že súhlas prenajímateľa v zmysle ustanovenia § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka bol daný. Pokiaľ prenajímateľ žalobkyňu ako nájomníčku upozornil na potrebu ďalších postupov, nemožno toto upozornenie vyložiť ako odkladaciu podmienku jeho právneho úkonu - súhlasu s realizáciou stavebných úprav. Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, či žalobkyňa realizáciu stavebných úprav stavebnému úradu oznámila alebo nie.

12. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci keď konštatoval zánik nájomného vzťahu medzi stranami sporu, existenciu zvýšenia hodnoty veci v dobe trvania nájomného vzťahu. Pri vyčíslení zvýšenia hodnoty veci správny vychádzal zo záverov znaleckého dokazovania a správne aplikoval ustanovenie § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka a odpočítal znehodnotenie, ku ktorému došlo v dôsledku užívania veci. Jeho závery nie sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia ani pokiaľ ide o závery, že žalovaný ako prenajímateľ s vykonaním stavebných úprav súhlasil, nezaviazal sa však na úhradu nákladov. Z uvedených dôvodov odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil. Dôvody uvedené v odvolaniach neboli spôsobilé mať za následok zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

13. Strany sporu podali odvolanie aj proti výroku okresného súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania; žalovaný z dôvodu, že považoval napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo veci samej za nesprávne, žalobkyňa aj z dôvodu, že pred začatím sporu ako aj v jeho priebehu realizovala všetky možnosti, ako sa so žalovaným dohodnúť mimosúdne; procesnú obranu žalovaného považovala za nehospodárnu, spočívajúcu v nespočetnom množstve procesných úkonov, ktoré s prejednáváním sporom nesúviseli.

13.1 Odvolanie žalobkyne voči výroku rozsudku okresného súdu odvolací súd nepovažuje za dôvodné. V tomto smere je potrebné poukázať na skutočnosť, že procesná obrana žalovaného bola adekvátna prejednávanej veci; reagoval na žalobné tvrdenia, právny základ nároku uplatnený žalobou, výšku uplatneného plnenia, dôkazy, ktoré žalobkyňa v spore predložila, ako aj na jej argumentáciu v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný nesúhlasil s pôvodnou právnou argumentáciou žalobkyne ohľadne aplikácie ustanovenia § 461 Občianskeho zákonníka, poukazoval na nesprávnosť

posudkov predložených žalobkyňou z dôvodu vyčíslenia nákladov spojených so stavebnými úpravami a domáhal sa ďalšieho dokazovania, ktoré malo preukázať zhodnotenie veci, nemožno jeho procesnú obranu považovať za neúčelnú a nehospodárnu. Žalovaný nebol povinný uznať žalovaný nárok, jeho argumentácia mala svoju relevanciu a aj v dôsledku jeho procesnej obrany žalobkyňa čiastočne vzala späť uplatnený nárok. Časť argumentácie žalovaného (o potrebe odpočítania znehodnotenia zmien) si osvojil ako okresný, tak aj odvolací súd. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že uplatnený nárok má svoj pôvod (súvisí) so skutočnosťou, že k zániku nájomného vzťahu došlo v dôsledku (ne)konania žalobkyne; žalobkyňa žalobu o neplatnosť výpovede nájomnej zmluvy nepodala, napriek zániku nájomného vzťahu predmet nájmu naďalej neoprávnene užívala a k vyprataniu bytu došlo až v exekučnom konaní. Aj uvedené skutočnosti mali vplyv na dôvodnosť a výšku uplatneného nároku. Žalobkyňa sa tak domáha zmeny rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania nedôvodne.

13.2 Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie, ktorý správne aplikoval ustanovenie § 255 ods.1 ods. 2 a § 256 ods. 1 C.s.p. a vychádzal zo zodpovednosti za zastavenie konania (v časti uplatneného nároku) a čistý úspech žalovaného v spore vo výške 30%.

14. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p.. V predmetnom prípade v odvolacom konaní nebola úspešná žiadna zo strán sporu, ktoré podali odvolanie, a preto im nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).